

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 176/2016
16.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Зорана Таталовића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Т.С., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Б.П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К бр. 30/15 од 24.08.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1207/15 од 02.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 16.03.2016. године, већином гласова је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.С., адв. Б.П., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К бр. 30/15 од 24.08.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1207/15 од 02.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К бр. 30/15 од 24.08.2015. године окривљени Т.С. и У.Е. оглашени су кривим због по једног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђени сваки понаособ на казне затвора и то окривљени Т.С. у трајању од четири године, а окривљени У.Е. у трајању од три године у које им је урачунато и време проведено у притвору почев од 04.02.2014. године до 23.04.2014. године, као и време трајања мере забране напуштања стана из члана 208. став 1. ЗКП у периоду од 23.04.2014. године до 28.01.2015. године. Истом пресудом према окривљеном У.Е. изречена је и мера безбедности одузимања смеше у количини од 947,96 грама кофеина, креатина са 2,08% или 19,71 грам опојне дроге амфетамин сулфата, званог „спид“ и једна вага за прецизно електронско мерење „...“ као предмет извршења кривичног дела и одлучено да ће се исти комисијски уништити након правноснажног окончања поступка. На основу члана 264. став 1. ЗКП окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног

поступка уплате сваки понаособ износ од по 9.400,00 динара, а на име паушала износе од по 7.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1207/15 од 02.12.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К бр. 30/15 од 24.08.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1207/15 од 02.12.2015. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Т.С., адв. Б.П., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине другостепену пресуду и предмет врати том суду на поновно одлучивање, да одложи извршење казне све до коначне одлуке Врховног касационог суда по захтеву за заштиту законитости, и да браниоца окривљеног обавести о седници већа Врховног касационог суда у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, Врховни касациони суд је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.С., адв. Б.П., је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може заснивати. Као недозвољен доказ бранилац окривљеног означава исказе сведока полицијских службеника М.Г., С.М., А.Ш., В.Г. и Р.М., дате на главном претресу у доказном поступку, у односу на околности њихових сазнања до којих су дошли предузимањем, по браниоцу, посебне доказне радње тајног праћења окривљеног Т.С., које је како то бранилац посебно истиче у потпуности прихватио првостепени суд и на њима у односу на кривицу окривљеног Т.С. засновао своју пресуду.

Надаље, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости посебно истиче и чињеницу да су полицијски службеници сада сведоци критичном приликом поступали супротно наредби судије за претходни поступак Кппр-5/14 од 23.01.2014. године, према којој су могли да врше само посебну доказну радњу тајног надзора и снимања комуникације и то тачно са наведених бројева телефона

окривљеног Т.С. (члан 166 - члан 170. ЗКП), а не и посебну доказну радњу тајног праћења окривљеног (члан 171 - члан 173. ЗКП) што значи да нису имали одобрење за преузимање такве доказне радње.

Насупрот изнетим наводима Врховни касациони суд налази да правноснажном пресудом нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 419. став 2. ЗКП прописано је да је суд дужан да на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима изведе закуљчак о извесности постојања одређене чињенице.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Сходно цитираним законским прописима, чињенице у кривичном поступку се могу доказивати свим доказима осим онима који су сами по себи или по начину прибављања у супротности са одредбом члана 16. став 1. ЗКП.

По оцени Врховног касационог суда искази полицијских службеника датих у доказном поступку на главном претресу, у својству сведока на околности њихових сазнања до којих су дошли оперативним радом - опсервацијом окривљеног Т.С. а све у циљу откривања и хватања извршиоца кривичног дела, не могу се сматрати незаконитим доказом.

Ово с`тога што према члану 1. став 2. Закона о полицији, полиција обавља законом утврђене полицијске и друге послове а у полицијске послове спада и откривање и хватање извршилаца кривичних дела и прекршаја и других лица за којима се трага и њихово привођење надлежним органима (члан 10. став 1. тачка 4. Закона о полицији).

Из списка предмета се утврђује да су сведоци - полицијски службеници М.Г., С.М., А.Ш., Р.М. критичном приликом обављали свој радни задатак - праћење окривљеног Т.С. и то по наредби свог претпостављеног, при том не знајући за наредбу Вишег суда у Сомбору за вршење посебне доказне радње тајног надзора и снимања комуникације и то тачно наведених бројева мобилних телефона окривљеног Т.С., о којој наредби је сазнање имао само њихов претпостављени - полицијски службеник В.Г., па се с`тога у конкретном случају по оцени Врховног касационог суда не може говорити да су полицијски службеници критичном приликом вршили посебну доказну радњу „праћење“ већ опсервацију и праћење

окривљеног као свој радни задатак у оквиру редовних радних задатака по овлашћењима која имају у оквиру члана 10. Закона о полицији.

С`тога се, имајући напред наведено у виду, у конкретном случају не може говорити о незаконитим доказима - исказима сведока полицијских службеника који су морали бити издвојени из списка предмета, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Како је бранилац окривљеног на исту повреду закона указивао и у жалби поднетој против првостепене пресуде, жалбени суд је исте наводе оценио неоснованим и у образложењу своје пресуде на странама 5 и 6 о томе дао јасне разлоге, које Врховни касациони суд у потпуности прихвата као правилне и на исте, сходно члану 491. став 2. ЗКП, упућује.

Из наведених разлога, поднети захтев за заштиту законитости, којим се правноснажна пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Са свега изложеног Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци ове пресуде, а на основу члана 490. и члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.